

OP EEN DAG

Gytha Lodge

Op een dag

Vertaald door Hi-en Montijn

2019

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2019 Gytha Lodge

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Hi-en Montijn

Oorspronkelijke titel *She Lies in Wait*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House, Londen

Omslagontwerp Wil Immink Design

Foto auteur Bill Waters

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 5840 2

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Aan pa en ma Lodge, die niet alleen lezen en commentaar gaven, maar die de afgelopen twintig jaar, sinds ik mijn eerste – overigens verschrikkelijke – boek schreef, mijn steun zijn. Jullie zijn echte volhouders.

Proloog

Glibberend en glijdend liep ze het talud af, tot haar gympen tegen de vlakke grond aan de rand van het water stootten. Ze verloor bijna haar evenwicht, maar wist overeind te blijven.

‘Jessie!’

In reactie op het horen van haar naam voelde ze een stoot adrenaline door zich heen gaan en ze bleef even staan. Toen vervolgde ze aarde opschoppend haar weg. Het was haar broer maar, niet papa. Ergens verder- en hogerop. Haar broer zou haar niet naroeven omdat ze wegrende.

Het was stil. Veel stiller dan bij de campingbrander, waar papa constant bevelen uitdeelde. Haar oren vulden zich met bladergeritsel en kwinkelerend vogelgezag.

Ze liep onder de bomen vandaan, waar de brandende zon de bladeren op haar van het lopen al verhitte huid aftekende. Met een hand boven haar ogen tegen de felle schittering van het water bedacht ze dat ze haar zonnebril had moeten opzetten, en even overwoog ze om die te gaan halen, maar ze wilde niet het risico lopen gezien te worden. Niet als gezien worden inspectie van kleding en handen en knieën tot gevolg had, waarna ze zich moest wassen, de tafel moest dekken en opruimen.

Ze liep de schaduw weer in en keek verbluft om zich heen. Tussen de takken door kijkend die een beuk boven haar uitspreidde zag ze, waar ze ook keek, stukjes blauwe lucht. De wortels van de beuk, die boven de grond uitkwamen, lagen erbij als platgetrapte croquetpoortjes. Toen haar voet er in eentje bleef haken, struikelde ze en haar hart sloeg over bij de gedachte dat ze in het

water zou vallen, dat er in de schaduw van de bomen smerig en dreigend uitzag. Maar ze was nog net niet zo dichtbij dat ze erin kon vallen en ze hervond haar evenwicht.

Voor haar bevond zich een reep uitgegraven aarde in de vorm van een hangmat, die uitnodigde om lekker te gaan liggen.

‘Jessie!’

Super. Ditmaal was het haar vader en dichterbij. Hij gebruikte de stem die antwoord eiste. Maar voor haar lag koele aarde en een schuilplaats.

Ze strekte een voet uit in de holte, en toen de andere. Onmiddellijk voelde ze verkoeling, en ze ging zitten op de enigszins rulle aarde. In haar verbeelding was ze een dorpeling uit vroeger tijden die zich schuilhield in het bos terwijl de Vikingen haar huis plunderden.

Maar het was niet zo zacht als ze had verwacht. Uitstekende wortels drukten in haar zij en rug. Terwijl ze zich naar links en naar rechts bewoog om een comfortabele plek te vinden scheurde haar short en voelde ze iets in haar been prikken.

Ze bracht haar hand omlaag om de stof los te trekken en voelde toen de wortel in haar hand verbrokkelen. Toen ze die omhooghield, zag ze geen oud hout, maar bruine schilfers en de uitgebleekt witte vorm van een net aan de oppervlakte gekomen bot.

Ook zonder haar vader, die huisarts was, begreep ze al dat ze een menselijke vinger vasthield.

Jonah was halverwege Blissford Hill toen hij zijn telefoon voelde zoemen in het ritsvakje op de rug van zijn wielershirt. Staande op zijn pedalen ploeterde hij omhoog. Hij overwoog het gezoem te negeren, maar zag toen een levendig beeld van zijn moeder in een ziekenhuis. Dat werd gevolgd door de enigszins misselijkmakende gedachte dat het Michelle kon zijn. Wat even irrationeel was als alle andere keren dat hij dat de afgelopen acht maanden had gedacht, maar de gedachte was er hoe dan ook.

Hij remde met op elkaar geklemde tanden en staakte zijn zwoegende klimpartij. Zijn been langs zijn racefiets zwaaiend schampte hij zijn scheen aan een van de pedalen en tegen de tijd dat hij met moeite zijn telefoon tevoorschijn had getrokken en het nummer van brigadier Lightman op het scherm zag oplichten, was hij in alle staten.

‘Ben?’ zei hij, waarna hij de telefoon weghield van zijn mond zodat zijn hijgende ademhaling niet te horen was.

‘Sorry, chef.’

Lightman klonk niet alsof hij het erg vond. Eigenlijk klonk hij nooit ergens naar. Michelle had het altijd leuk gevonden om hem Barbie te noemen. Buitengewoon aantrekkelijk en emotioneel. Maar een stuk slimmer dan Barbie, wist Jonah.

‘Een telefoontje van hoofdcommissaris Wilkinson. Hij wil dat u uw vrije dagen opschort om een mogelijke moord te onderzoeken.’

Jonah zweeg en liet de brigadier wachten. Hij keek omhoog naar de door bomen beschaduwde top van de heuvel. Het was

een uitpuittend ritje, maar dat was wat hij wilde. Zijn benen wilden niets liever. Terwijl hij met zijn vrije hand in het stuur van zijn racefiets kneep, voelde hij het zweet in zijn handpalm. Hij had dit de laatste tijd veel te weinig gedaan.

‘Chef?’

‘Waar?’ vroeg hij, zonder moeite te doen om zijn ergernis te verbergen.

‘Brinken Wood.’

Opnieuw stilte, maar ditmaal niet opzettelijk. Het was alsof zijn hart stilstond.

‘Recent stoffelijk overschot?’ vroeg hij ten slotte, al meende hij het antwoord te weten.

‘Nee, de hoofdcommissaris zegt van niet,’ zei de brigadier, die te jong was om op de hoogte te zijn.

Zijn fietsdag was voorbij. Maar plotseling voelde Jonah zich er hoe dan ook te oud voor. Hij kon zich niet herinneren zich ooit eerder oud gevoeld te hebben.

‘Stuur een wagen naar Godshill om me op te pikken. Achter mijn bureau ligt mijn tas met werkkleding. Geef die mee. En vraag of iemand me een deodorant kan lenen.’

‘Ja, chef,’ antwoordde Lightman, die even neutraal klonk als altijd.

Jonah borg zijn telefoon weer op in het vakje van zijn wielershirt. Het zweet begon al af te koelen en hij kreeg het koud. Eigenlijk zou hij die laatste paar kilometers naar Godshill moeten fietsen. Maar hij bleef nog een volle minuut roerloos staan, zwaaide toen zijn been over de Cannondale en liep langzaam met zijn fiets aan de hand verder de heuvel op.

Hanson stapte zo gehaast uit de auto dat ze met de mouw van haar nieuwe, dure pak aan het portier bleef haken en tot haar ontzetting een draad lostrok. Om te beginnen had ze zich deze outfit eigenlijk niet kunnen veroorloven. Tijdens haar eerste week als rechercheur had ze er nog drie gekocht, terwijl ze vóór

die tijd alleen maar spijkerbroeken, t-shirts en truien had, plus een paar jurken om in uit te gaan. Pakken waren afschuwelijk duur en ze had het geld liever aan haar onberekenbare auto uitgegeven. Of misschien aan een echt sociaal leven: in de loop der jaren leek ze vergeten te zijn dat zoiets bestond.

Terwijl ze het bureau binnenstapte probeerde ze de haal aan haar mouw glad te strijken. Ze vroeg zich af of haar moeder er iets aan zou kunnen doen, of het haar zou lukken op korte termijn haar moeder een bezoek te brengen. Een mogelijke moord kon betekenen dat er in het weekend werd doorgewerkt. Met lange avonden en leven op cafeïne terwijl ze op de moordenaar joegen. Bij de gedachte glimlachte ze.

Ze liep de rechercheafdeling binnen en zag Lightmans hoofd gebogen over zijn scherm. Hoelang zat hij daar al, vroeg ze zich af, en deed hij nog iets anders in zijn leven? Waren er een mevrouw en kinderen Lightman die nog niet ter sprake waren gekomen? Op de een of andere manier had hij iets van een overspelige echtgenoot. Te knap en te gereserveerd. Tenzij het meer haar eigen recente ervaring was die haar kijk op de wereld vervormde.

Lightman zag haar en glimlachte even. ‘Ik heb de chef te pakken gekregen. Hij moet opgepikt en naar de plaats delict gebracht worden.’

‘Komt in orde,’ antwoordde Hanson meteen. ‘Waar is-ie?’

‘In Godshill,’ zei Lightman. ‘Aan het fietsen.’

Hanson knikte. Ze deed of ze hier de weg wist en haar navigatie niet hoefde te gebruiken. Na twee weken in deze functie kende ze voornamelijk de route van huis naar het bureau en de supermarkt en vandaar naar het havengebied, waar ze onderzoek naar mogelijke fraude hadden gedaan. Ze miste de zekerheid waarmee ze door Birmingham scheurde, waar ze was opgegroeid en twee jaar als wijkagent had gewerkt. Maar ze moest toegeven dat New Forest een stuk mooier was.

‘Hier heeft-ie om gevraagd,’ zei Lightman, terwijl hij een donkergrijze tas van de vloer optilde. ‘En al dringt de tijd, ik

zou koffie voor hem meenemen. Hij zal niet blij zijn dat hij zijn vrije dag moet afbreken.'

'Oké. Een... gewone filterkoffie? Niet een latte of zoiets?'

Lightman lachte. 'God, nee. Heeft-ie jou nog niet op een van z'n tirades over het koffiessortiment getrakteerd?'

'Nee, die eer heb ik nog niet gehad.' Ze hing de tas over haar schouder. 'Goed. Anders nog iets? Weet je al waar het om gaat?'

Lightman schudde zijn hoofd. 'De brigadier van daar zal ter plekke de overdracht doen. Jullie krijgen allebei een verslag, maar als het niet recent is, zal het voorlopig niet veel zijn.'

Hanson knikte en probeerde niet te glimlachen. Je hoorde natuurlijk niet te glimlachen bij het vernemen van een moord, ook al was die van tijden terug. Maar het was een feit dat ze opgetogen was.

Hanson was opgewonden alsof het de dag van haar examenuitslag was. Ze kletste tegen Jonah over de tas met werkkleding en de koffie, en vervolgens, zonder overgang, over het stoffelijk overschot. Jonah vond het ergens tussen lief en irritant.

'Volgens Ben is het misschien niet recent,' zei ze.

'Ik wacht liever op wat het forensisch onderzoek zegt,' zei hij, waarna hij een grote slok koffie nam. 'De meeste mensen – ik inclusief – hebben geen flauw idee hoe je de leeftijd van botten kunt vaststellen.'

Zijn gedachten gingen dertig jaar terug. Omdat hij eerst had gezweet en daarna was afgekoeld had hij het zelfs nog koud in zijn pak, dat hij op de openbare wc in Godshill had aangetrokken. Hij moest haar onderbreken en vragen de verwarming aan te zetten. De Fiat slingerde toen ze de knop omdraaide en reed toen weer recht.

'Sorry,' zei ze.

'Ik ben blij dat jij rijdt,' zei hij, met een glimlachje. 'De koffie was trouwens een goed idee. Dankzij jou ben ik tenminste een paar uur niet in een slecht humeur.'

‘Hm. Een paar uur. Dus ik moet voor die tijd of op zoek naar een Starbucks of maken dat ik wegkom?’

‘Zoiets,’ beaamde Jonah.

Ineens waren ze bij Brinken Wood. Op het bekiezelde parkeerterrein stonden een stel patrouillewagens en politieagenten. Hij was niet in staat niet terug te denken aan de plek zoals die destijds was. Het parkeerterrein was toen alleen maar schors en modder, maar het was net zo vol met politiemensen. Het waren andere kapsels, maar de gezichten waren op de een of andere manier hetzelfde.

Toen ze eenmaal stilstonden, hees Jonah zich uit de wagen en nam de beker koffie mee. Hij had het gevoel dat de klok was teruggezet. Al die maanden dat ze hiervandaan hun eindeloze zoektochten waren begonnen.

Hij liep op de brigadier af. ‘Inspecteur Sheens. Dit is agent Hanson.’

Twee weken terug had Hanson nog dezelfde rang als de brigadier. Maar om rechercheur te worden, moest je genoeg nemen met een verlaging in rang en een agent-rechercheur worden. Jonah wist nog dat hij, toen hij in dat stadium zat, niet zeker was wie belangrijker was en vroeg zich af of Hanson hetzelfde ervoer.

Er parelde zweet langs de haargrens van de brigadier. Zijn ogen stonden wijd open en zijn glimlach was kort en geagiteerd. Zijn hoofdagent, een gedrongen man van ergens in de twintig, leek kalmer.

De vragen die Jonah stelde belandden ergens tussen hen in. ‘Wie heeft het stoffelijk overschot gevonden?’

De brigadier antwoordde: ‘Een huisarts die met zijn gezin aan het kamperen is. Nou ja, zijn dochter, maar hij heeft het aangegeven.’

‘Hoe oud is de dochter?’

‘Negen,’ zei de hoofdagent. ‘Maar ze houdt zich goed, zo te zien. Het is de vader die moeilijk doet.’

‘Zijn ze er nog?’

‘Ze zijn nog op de plek waar ze kamperen. Daarvandaan hebben ze geen zicht op het stoffelijk overschot.’

Jonah knikte en liet zich door de brigadier de weg wijzen, al wist hij waar hij naartoe ging. Het was waar zeven tieners dertig jaar geleden waren gaan slapen, maar er ’s ochtends slechts zes waren opgestaan.

*

Dokter Martin Miller zat apart van zijn gezin. De vrouw van de dokter keek toe hoe de zoon op een iPad een spelletje deed. Het meisje liep aarde opschoppend om de tent heen.

Jonah liep op de moeder af.

‘Inspecteur Sheens.’ Hij glimlachte naar haar. Hij had geleerd hoe hij moest glimlachen, ook als zijn hoofd vol ingewikkelde, donkere gedachten als craquelé glas tussen hem en de wereld stond. ‘Vindt u het goed als ik even met uw dochter praat?’

‘Jessie!’ Het was de vader die riep. Zijn stem klonk hoog en geïrriteerd. ‘Hou daarmee op. Je maakt er een puinhoop van.’

Het meisje was deels van slag en deels tegendraads. Ze slofte naar haar moeder en Jonah, ging snel zitten en met haar knieën opgetrokken naar haar kin keek ze hem aan.

De moeder sloeg een arm om haar heen en drukte haar even tegen zich aan. ‘Je vindt het toch niet erg om wat vragen van de politie te beantwoorden, Jessie?’ vroeg ze haar dochter.

Jessie schudde haar hoofd.

‘We hebben niet veel vragen,’ zei Jonah, kalm. ‘Alleen een paar dingen in verband met wat je hebt gevonden.’

‘Goed hoor.’

‘Ze weet niets,’ kwam haar maar iets oudere broer schamper tussenbeide. Jonah had de minachting van oudere broers en zussen altijd als bijzonder heftig ervaren.

Hij wierp nu een blik op de jongen, die hen beiden wat geme-

lijk aankeek. Hij overwoog hem te vragen weg te gaan, maar besloot hem met rust te laten.

Hij ging vlak naast Jessie op zijn hurken zitten. ‘Nou, laten we dan maar beginnen.’

Opnieuw die korte, behoedzame blik van het meisje, maar vervolgens dwaalden haar ogen af, raapte ze een kiezel op die ze wegwierp en deed hetzelfde met nog een kiezel.

‘Jessie, in godsnaam!’ Weer de vader. Veel dichterbij. ‘Hou op met dingen gooien en kijk de agent aan als hij tegen je praat. Dit is belangrijk.’

Jonah probeerde naar de dokter te glimlachen. ‘Maakt u zich geen zorgen, het gaat best.’

‘Jessie!’

Jonah had net zo goed niets kunnen zeggen.

Het meisje wierp haar vader een vernietigende blik toe en deed vervolgens haar best Jonah aan te kijken door haar rechte, bruine pony. Jonah probeerde zich niet te ergeren aan de onderbrekingen van de vader, die, dacht hij, niets te maken hadden met medewerking met de politie en alles met controle.

‘Bent u een agent?’ vroeg Jessie zachtjes.

Jonah grinnikte. ‘Ja. Eigenlijk inspecteur.’

Jessie keek nog steeds enigszins op haar hoede. ‘Dus u hebt de leiding?’

‘Ja.’ Daar leek ze het wel mee te willen doen, en dus ging hij verder. ‘Kun je me vertellen wat je aan het doen was toen je de botten vond?’

Jessie wierp een blik op haar vader en zei toen rustig: ‘Ik wilde me verstoppen.’

De moeder, zag Jonah, grimaste en probeerde dat niet te verbergen.

‘Je verstoppen kan leuk zijn,’ zei hij. ‘In dat gat onder de boom. Was dat er al? Heb je niet hoeven graven?’

Jessie schudde haar hoofd. ‘Ik ging er gewoon in zitten. Toen voelde ik iets prikken en dat trok ik dus tevoorschijn.’

Jonah knikte. ‘En ging dat gemakkelijk?’

‘Ja, ik dacht... ik dacht eerst dat het een wortel was, en toen dat het een plant was, omdat het mijn hele hand vulde. Maar toen zag ik dat het een vinger was.’

‘Knap van je,’ zei hij knikkend. ‘Niet iedereen zou dat gezien hebben.’

Jessie knikte, glimlachte even en stond op. Haar moeder drukte haar kort tegen zich aan.

‘Ik zou het op prijs stellen als ze hier de komende dagen niet met hun klasgenoten over praten,’ zei Jonah tegen mevrouw Miller toen ze haar dochter had losgelaten.

‘Dat komt goed uit, want die zullen ze een paar weken niet zien. We overwegen de vakantie voort te zetten, maar dan ergens anders.’

Kinderen van een privéschool, besefte hij. Die hadden al vakantie, ruim een maand voor de openbare scholen dichtgingen.

‘Mooi. Het zou beter zijn als er voorlopig met niemand over wordt gepraat.’

‘Ik begrijp het.’

Hij hoorde de voetstappen van dokter Miller.

‘Klaar? Het is een prachtige dag en ik denk niet dat we er veel aan toe te voegen hebben.’

‘Ja, we zijn klaar. Bedankt voor uw geduld.’

Terwijl Jonah overeind kwam, gaf de dokter zijn kinderen al instructies om in te pakken. Ze moesten meteen naar de tent en Jonah bleef onwillekeurig toekijken tot mevrouw Miller opstond en een paar halfllege doosjes rozijnen en een kopje begon op te rapen.

‘Het spijt me dat uw vakantie onderbroken is,’ zei hij.

‘Niets aan te doen,’ zei ze met een kort wuifgebaar van haar hand en een blik op haar man. ‘Martin is alleen... Het gaat niet goed met hem.’ Dit op gedempte toon. ‘Dit moest een vakantie worden waarin hij dingen kon vergeten... Hij is erg ziek geweest. Ze geven hem nog maar vijftig procent kans dat hij Kerstmis haalt.’

Jonah knikte en vroeg zich af of ze gewoontegetrouw haar man excuseerde. Maar hij begreep dat ze kanker bedoelde, en dat deze botten een handjevol sterfelijkheid hadden vertegenwoordigd. Hij voelde een zweem van sympathie.

Anderhalf uur uitgraven. Tientallen foto's. Een tent en acht zakken nauwkeurig geëtiketteerde botfragmenten.

Iedereen kreeg het heet en werd prikkelbaar. Jonahs mond smaakte inmiddels naar bittere, uren oude koffie. Zijn voeten waren weerspannig, onmogelijk stil te houden, en hij had een energie verslindende honger die concentratie in de weg stond.

‘Nog iets anders?’ vroeg Hanson, na een paar keer heen en weer naar het parkeerterrein te zijn gelopen.

Opwindning was verveling geworden, de enige betrouwbare constante op de emotieschaal van iedere onderzoeker.

‘Ik denk dat het wel even gaat duren,’ zei Jonah. ‘Het betreft een lijk van jaren terug... een tijdrovende klus.’

‘Is er iets wat we kunnen...?’

‘We kunnen hier zijn als ze ons willen spreken,’ zei hij, met een zuinig glimlachje.

Ongeveer twintig minuten later stapte Linda McCullough, de forensisch onderzoeker, voorzichtig uit de uitgraving en kwam naar hem toe. Hij was blij dat het McCullough was. Voor een plek met nog slechts uiterst schrale sporen van gegevens was een obsessief nauwkeurig iemand nodig.

‘Hoe gaat het, Linda?’

‘Het zal een tijdje duren voor we alles verzameld hebben.’ Ze deed haar mondkapje af en zette het boven op haar witte capuchon. Haar verweerde gezicht was nat van het zweet, wat niet verwonderlijk was als je bij dit weer een overall droeg. Maar het leek McCullough niet te hinderen. ‘Eerste feedback: het betreft een puber van het vrouwelijk geslacht in vergevorderde staat van ontbinding.’

‘Hoe vergevorderd?’

‘Slechts een ruwe schatting, maar meer dan tien jaar. Minder dan vijftig.’

Dertig jaar, dacht hij. *Dertig*.

Even vond hij het moeilijk te geloven dat er zoveel tijd was verstreken. Ineens voelde hij zich Rip van Winkle, die volgens het verhaal het grootste deel van zijn leven verslapen had. Rip van Winkle moest ook deze vreemde mengeling van boosheid en schuld gevoeld hebben.

‘Linda!’

McCullough draaide zich om, waarbij ze haar ogen afschermde tegen de zon. Een tweede in een witte wegwerpoverall geklede figuur stak zijn hoofd uit de tent en riep haar.

‘Ik vind nog ander materiaal. Kun je even komen kijken?’

‘Kom eraan.’

McCullough zette haar mondkapje weer op, klom voorzichtig in de uitgraving en verdween onder de tent.

‘Als het om een moord gaat, is het een oude,’ zei Hanson en ze verblindde Jonah bijna met het witte papier toen ze haar blocnote opensloeg om iets op te schrijven. Ze klonk teleurgesteld. Was zich niet bewust van de enorme consequenties achter de genoemde getallen. ‘En een tienermeisje.’

‘Het is een dertig jaar oude moord,’ zei hij. ‘En het meisje is Aurora Jackson.’

2. Aurora

Vrijdag 22 juli 1983, 17.30 uur

Licht, donker, licht, donker.

Langs de bomen zoevend was elke boom een schaduwflits. Het was een kalmerend ritme. Met haar hoofd tegen het portier geleund keek ze hoe haar haren naar buiten wapperden. Ze dacht aan zweven op de hete wind, weg hiervandaan, ergens naartoe waar het licht de hele dag goudoranje was.

‘Waar was je gisteravond? Ik heb een paar keer geprobeerd je te bellen.’ Het was Topaz, haar zonnebril omhooggeschoven op haar donkere haar, terwijl ze vanaf de achterbank naar voren leunde. Uiteraard praatte ze niet tegen Aurora.

Aurora had liever gewild dat Brett niet zo aardig was geweest om haar de passagiersplaats te geven. Ze wist dat Topaz daar had willen zitten. Haar zus was kwaad dat ze naar de achterbank was verwezen, kwaad op Aurora. Connor was ook kwaad geweest. Hij had het niet leuk gevonden dat Brett de drie meisjes een lift aanbood terwijl hij met de rest moest fietsen.

‘Hè? O, ik was naar de film.’ Al pratend schakelde Brett. Zijn hand streek langs Aurora’s dunne rok. ‘Sorry,’ mompelde hij.

Schouderophalend schoof Aurora een eindje op. ‘O, geeft niet; ik zit in de weg.’

‘Welke film? Een enge?’ vroeg Topaz, bijna over Aurora’s hoofd heen.

‘Blue Thunder.’

‘Alweer?’ Topaz lachte en tikte lichtjes zijn schouder aan. ‘Dat is dan al voor de twintigste keer.’

‘De derde keer,’ antwoordde Brett. ‘Het is zo’n geweldige film. Heel wat beter dan de meeste troep van dit jaar. Wat voor soort films vind jij goed, Aurora?’

‘Hè?’

Het was een automatisme. Alsof ze met haar gedachten elders was. Zelfs als ze luisterde, flapte het er als vanzelf uit. Ze hoorde Topaz ‘dom wicht’ mompelen.

Ze keek naar Brett, die best vriendelijk glimlachte.

‘Naar wat voor films kijk jij graag?’

‘Geen idee. Alles... wat over een andere wereld gaat, of zo. Dingen in onbekende landen, of in de ruimte, of op denkbeeldige plekken. En romantische films.’

Ze hoorde Coralie snuiven en vroeg zich af of ze had moeten liegen en had moeten zeggen dat ze van actiefilms hield. Topaz deed altijd net alsof dat haar voorkeur was en praatte minachtend over ‘meisjemeisjes’ die alleen maar van kleffe films hielden. Aurora liet dat altijd maar zo, ook al wist ze dat Topaz het meeste van kostuumdrama’s en romcoms hield.

‘Dan hou je dus van *Star Wars*?’ vroeg Brett. ‘Daar zit dat allemaal in. Heb je *Return of the Jedi* al gezien?’

Aurora schudde haar hoofd. ‘Ik wil wachten tot die op video uitkomt. Mijn ouders vonden de laatste niet goed...’

‘O, maar je moet hem in de bioscoop zien,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Alle effecten, de Star Destroyers, het geraas uit de luidsprekers – en het duurt nog eeuwen voordat-ie op video uitkomt. Dat moeten we regelen, Topaz.’ Hij keek in de achteruitkijkspiegel. ‘Om met z’n allen te gaan.’

‘Klinkt goed,’ zei Topaz, maar aan de stand van haar mond zag Aurora dat Topaz niet blij was.

Ik had niet over onze ouders moeten beginnen. Ze heeft me nog zo gezegd niet over hen te praten.

Aurora voelde een knoop in haar maag. Ze wist nooit wat ze moest zeggen in aanwezigheid van Topaz’ vrienden. Wat ze ook zei, het was altijd fout. En het was nog erger om iets fouts

te zeggen waar Brett bij was. Hij was de oudere jongen op wie iedereen verliefd was. De gevierde atleet die alleen al door in het schoolzwembad te komen trainen een tiental meisjes als publiek trok.

Dat ze hier zat vervulde haar met een gevoel dat bestond uit een combinatie van dankbaarheid en nervositeit. Iedereen uit haar klas – eigenlijk iedereen op school – zou er een moord voor gedaan hebben om op deze plek te zitten. Brett Parker zat vlak naast haar, op aanraakafstand. En bovendien, ze was met *de groep*. Met Benners' clubje van vreemde, anarchistische, briljante, knap uitziende vrienden.

Het was een groep waar ze helemaal niet bij paste, ze was alleen maar uitgenodigd vanwege haar zus. En de ironie wilde dat Topaz haar er helemaal niet bij wilde hebben.

Ze keek achterom naar de bomen en het zonlicht en stelde zich voor dat ze door de wind opgetild kon worden en in een paar sterke armen werd gelegd. Ze gaf de armen een eigenaar met een hoofd met donker haar.

In haar verbeelding praatte hij tegen haar. *Ik heb nog nooit iemand als jij ontmoet. Jij betekent alles voor me.*

'Hé.' Coralie leunde voorover om te wijzen. 'Daar moet je inrijden.' Ze besloot de zin met een raar lachje. Dat was haar gewoonte en ze kwam daardoor nog kinderlijker over. Een zoveelste toevoeging aan de roze kleren, de opengesperde ogen en de gespeelde naïviteit.

De auto remde af en tot haar spijt zag Aurora dat het flitsen afnam tot een trager ritme en daarna gewoon schaduw van overhangende bomen werd. Ze probeerde het gevoel dat ze gedragen en gewiegd werd vast te houden, maar Coralie opende haar portier al en Brett haalde de sleutel uit het contact.

Met tegenzin stapte Aurora uit de auto en keek hoe Topaz uitstapte en om de auto heen naar Brett liep, die al bezig was enkele slaap- en rugzakken uit te laden. Topaz rekte zich uit, waardoor haar topje omhoogkroop en haar gebruide buik zichtbaar

werd, en vervolgens draaide ze zich om en ging met haar rug naar hem toe staan. Ze bukte voorover om haar tenen aan te raken.

Aurora zag Bretts ogen omlaaggaan naar Topaz' rug, waar een stukje van haar billen en de onderste rand van haar kanten slipje zichtbaar waren.

'Wat ben ik stiiiiijjjfff,' zei Topaz. Ze kwam langzaam over-eind en keek achterom naar Brett. 'Kom je?'

'Eh... kom eraan.'

Coralie rende om de auto heen en pakte Topaz' hand. Getweeën liepen ze wiegend voor Brett en Aurora uit het bospad op.

Samen met Hanson ging Jonah naar het huis van de Jacksons, even buiten Lyndhurst. Hij had het aan een paar speciale gemeentelijke politieambtenaren kunnen overlaten om het echtpaar op de hoogte te brengen, maar hij voelde een sterke behoefte om het zelf te doen. Misschien om te troosten, misschien omdat hij al dertig jaar wachtte om de zaak af te kunnen sluiten.

De Jacksons waren nooit uit New Forest vertrokken. Dat was de gewone gang van zaken bij vermissingen. Waar een moord een gezin dikwijls verdreef, kluisterde een onopgehelderde vermissing hen aan de plek waar de vermiste zich had bevonden. Altijd was er die sluimerende hoop dat de vermiste op een dag weer thuis zou komen.

De achthonderd meter lange weg naar hun huis was nu bijna onbegaanbaar. Het uit zand en betonpuin bestaande wegdek was vervallen tot een mijnenveld van gaten. Hanson vloekte toen het linkervoorwiel zo diep in een gat wegzakte dat de onderkant van de auto over de aangekoekte modder schampte. Ze gaf een ruk aan het stuur om een volgend gat te ontwijken terwijl Jonah zich aan het dashboard vastklampte.

‘Doet de gemeente niets aan dit wegdek?’ vroeg ze.

‘Eigen weg,’ antwoordde Jonah. ‘Tarmac is niets voor de Jacksons. Ze zijn nogal alternatief. Maar eerlijk gezegd weet ik niet of het met liefde voor de natuur of met luiheid te maken heeft.’

‘Ik heb niets tegen de natuur zolang ze van mijn auto afblijft,’ mompelde Hanson.

Ze stopte op een kaal stuk grond voor een huis met één ver-

dieping. Jonah opende zijn portier boven een krater vol opgedroogde modder. Hij zette er één voet in en voelde door zijn schoenzool heen de scherpe randen van gesteente. Hij was nog maar half uit de auto toen de gehavende voordeur openging. In de deuropening stond, tegen de zon knipperend, een mollige, vormeloze figuur in een hippiejurk en een dik gebreid vest.

‘Goedemorgen, mevrouw Jackson. Het spijt me dat ik u lastig kom vallen. Maar mogen we misschien even binnenkomen?’ zei hij zo neutraal mogelijk.

‘Ik... Ja, ja, ja hoor.’ Ze kwam verder uit de schaduw van een zo te zien verwelkte blauwewegen. Toen bleef ze staan. ‘Het gaat toch niet over Topaz?’

Jonah schudde zijn hoofd, maar Hanson antwoordde voor hem.

‘Uw dochter maakt het goed, mevrouw Hanson.’ Ze zei het met een warme glimlach, en Jonah was blij dat zij erbij was.

‘We vroegen ons af of we even konden praten over een aantal ontwikkelingen betreffende de vermissing van Aurora,’ voegde hij eraan toe.

Joy Jackson draaide even haar hoofd achterom naar het huis en haar handen zochten de zakken van haar vest.

‘Ja. Ja, natuurlijk. Waarom komt u niet...’

Ze wiebelde van het ene been op het andere terwijl Jonah en Hanson over het met onkruid overwoekerde stenen pad liepen. Twee stenen kantelden onder Jonahs voeten.

Van dichtbij was Joys gezicht blozender en meer dooraderd dan hij het zich herinnerde. Ronde, door een rood netwerk geaccentueerde wangen, schichtig kijkende ogen in met rimpels omlijste kassen.

Toen ze zich omdraaide, gaven haar kleren een lavendelgeur af. ‘Kom binnen. Ik zal Tom even roepen. Tom.’ Haar stem klonk schril toen ze in de duistere gang verdween. ‘Tom.’

De vloer van de gang was nauwelijks begaanbaar. Hij ging grotendeels schuil onder een verscheidenheid aan jassen, schoenen,